

פחד דוד

עלון שבועי בעניני פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-8566233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל

בנשיאות נגש"ק מורינו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוכ"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוכ"ן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 598

משכיל לדוד

פרשת בשלח

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

בו כל זמן שתפילת הצדיק עושה פעולה לטובה עבורם. אבל כאשר תפילתם אינה מתקבלת, או שתפילת הצדיק אינה עוזרת להם, אזי תיכף ומיד הם מחליפים את הצדיק בצדיק אחר. בדיוק במצב הזה היו בני ישראל לפני קריעת ים סוף. עד עכשיו ראו ניסים מוחשיים לעיניהם, ואילו עכשיו, כשהם נמצאים במצב של פיקוח נפש, הגיעה שעת המבחן ובאו לידי נסיון גדול ועצום: האם יתחילו עכשיו להאמין ולעמוד במבחן בכוחות עצמם ולהמשיך עליהם ממה שראו והרגישו בעבר, ולפרנס עצמם מכוח אותם כוחות שהשפיעו וזנו אותם מן השמים או לא.

ובאמת מה אנו רואים; הנה בני ישראל עמדו במבחן האמונה, והתפללו וצעקו אל ה' מבלי להתרעם ח"ו, כדכתיב (שמות י"ד י') וייראו מאד ויצעקו בני ישראל אל ה'. ולא עוד אלא שאף שבטי יהודה ובנימין נכנסו לים וקפצו לתוכו במסירות נפש מתוך אמונה גדולה. והם הראשונים שנתנו עוז ותעצומות והשפעה לשאר בני ישראל להכנס אף הם לתוך הים. ואז, בזכות האמונה נבקע להם הים, כמו שאכן אמר השי"ת (שמו"ר כ"א ח') כדאי להם האמונה שהאמינו בי שאקרע להם את הים. זאת היתה תחילת האמונה בכוחות עצמם, ועל ידי כך זכו למדרגות גדולות שראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל בן בוזי הנביא.

וכסימוכין לדבר אביא את מה שהתרחש אצלי. פעם ספרתי לאדם אחד על נס גדול שקרה, אבל הוא בכלל לא התפעל מכל אלא שמע ושתיק, ואמר לי "בוקר טוב" והלך לדרך. אבל אני, כשראיתי את הנס הזה התפעלתי כל כך מחסדי בורא עולם, עד שכמעט כל אותו היום חשבתי והתבוננתי בגודל הנס הזה, ודבר זה השפיע עלי במחשבה קדושה וטהורה, ואף גם הייתי שמח כל היום על חסדי ה'. או אז הוקשה בעיני הדבר; כיצד יתכן שאדם זה אשר שמע ממני על דבר הנס, בכלל לא התפעל?

וחשבתי בתירון הענין, על פי מה שביארתי לעיל. הנה, אדם המאמין בניסים ונפלאות בבורא עולם רק כשהוא בעצמו רואה אותם, ממילא הוא לא יושפע כלל מניסים שהוא שומע עליהם, ואף לא יושפע מהניסים הכתובים בתורה או מהניסים המובאים בחז"ל. כיון שלא ראה אותם בעצמו. מה שאין כן אדם המעורר את עצמו בכל יום ויום, וכל מה שהוא רואה ושומע זה כדבר חדש בעיניו, הרי שתמיד יושפע לטובה מכל דבר טוב. כמו כן, אדם אשר מחפש תמיד אחרי מעשה הקדוש ברוך הוא לחזק את אמונתו, הרי שהפעולה הזאת תפעל עליו תמיד, ובכל רגע ורגע יתפלא לראות את גדלות מעשה ה'. אשריו ואשרי חלקו.

להוציא את האמונה מהכה אל הפועל

"ויאמינו בה' ובמושה עבדו" (שמות יד. לא).

פליאה נשגבה ממני: מה מחדשת לנו התורה בזה שבני ישראל האמינו בה' ובמושה עבדו, הרי זה דבר פשוט שיאמינו לאחר כל הניסים שראו במצרים ובמדבר! כך מצינו אצל יתרו כהן מדין, כי לאחר ששמע על קריעת ים סוף ומלחמת עמלק בא להתגייר. אם כן מה התחדש עכשיו לבני ישראל שסוף כל סוף הגיעו לכלל הכרה מלאה בבורא עולם ובעבדיו הצדיקים.

ונראה לבאר. הן ידוע הדבר ומפורסם הענין, כי בתחילה הקדוש ברוך הוא מראה ניסים ונפלאות לאדם, כדי להכניס בו הרגש רוחני והתעוררות גדולה להאמין בהש"ת ולזרוק מעליו את כל החיצוניות המפריעה לו בעבודת ה'. ועל כל אדם לעמוד במבחן הזה, ולנער מעליו את קליפת היצר הרע, וההתעוררות היא המביאה לידי התנערות מעפר ולכלוך גשמי.

ואולם, על האדם לדעת שלא לאורך זמן ממשיכים להראות לו ניסים ונפלאות. שכן עליו מוטל אחר כך להמשיך בכוחות עצמו מכוח הראייה וההרגשה שניתנה לו בשעה שהראו לו. כי הוא רק בבחינת הבא לטהר מסייעין בידו. ואם עד עכשיו היו זנין אותו מן השמים, הרי שמעכשיו צריך הוא האדם לזון את עצמו, מכיון שיש גבול למתנות שנותנים מן השמים לאדם.

משל למה הדבר דומה, לילד קטן שמאכילים אותו ומשקים אותו עד שנהיה גדול, אבל לאחר שכבר גדל אומרים לו לך עכשיו ופרנס את עצמך. ואז עליו לשנס מותניים בזריזות ובוהירות לבל יפרנס את עצמו במאכלים מסוכנים מלאים רעל, וכן עליו להיזהר שלא להאמין בכשרונותיו. כך היו בני ישראל כשיצאו ממצרים. הם היו בבחינת קטנים שהקדוש ברוך הוא היה זן אותם עד שהכירו אותו, וכאשר הגיעו לים סוף היו כבר בבחינת גדולים שצריכים לבוא כבר למצב של אמונה עצמית ולא אמונה הבאה להם על ידי ראייתם. עד עכשיו ראו ולמדו להאמין, ואילו מעכשיו עליהם לעמוד מול הניסיונות מבלי שאמונתם תתערער, ואינם זקוקים לראות עוד ניסים ונפלאות כדי להאמין בו, שהרי כבר הם מאמינים בני מאמינים ואינם צריכים שיעורים באמונה. וכל מה שהם ראו עד עכשיו זה היה רק מתנה ולשם לימוד בלבד.

וכאשר נתבונן בדבר, נראה כי בני ישראל היו באותה שעה כדוגמת מה שאנו רואים היום בעינינו. מצויים אנשים המאמינים בבורא עולם כל זמן שמטיב להם. כמו כן הם קשורים לצדיק ומאמינים

»» המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il ««

פרשת ויחי י"ב טבת תשע"ב

באר שבע	תל אביב	ירושלים	הדלקת נרות
16:57	16:54	16:39	
17:55	17:55	17:53	מוצאי שבת
18:30	18:29	18:32	רבינו תם

הילולא דצדיקיא

- יא - רבי חיים טולידאנו
- יב - רבי רפאל פינטו זיע"א
- יג - רבי אליהו מאיר בלוך
- יד - רבי יעקב יהושע
- מה"ס "פני יהושע"
- טו - רבי אליהו חסין
- טז - רבי שלום מרדכי הכהן שברון
- יז - רבי חיים פלאג'י

הכניסה אסורה!

יום ט"ו בשבט "ראש השנה לאילנות", מהווה נקודת ציון חשובה במבט היהודי על עולם הצומח, ובבתים רבים נוהגים לערוך סדר לימוד מיוחד המלווה בברכות ובטעימת הפירות שבורא העולם העניק לנו ברוב טובו וחסדו.

על מנהג מבורך זה לא באנו לעורר, אלא לחזק נושא שבסיעתא דשמייא זוכה להיכנס יותר ויותר למודעות הציבורית בנושא הימצאות חרקים במזון. כבר בראשית חודש שבט, מוצפים השווקים במגוון רחב של פירות יבשים, אשר חלקם עונה על ההגדרה של "מזון נגוע בתולעים", והצרכנים היראים לדבר ה' - מקפידים על בדיקה מדוקדקת לפני האכילה, כמו גם על אכסון נאות של המזון לבל ימצאו בהם חרקים שונים.

את המודעות הציבורית הרחבה, יש לזקוף לזכותם של וועדות הכשרות שמקיימות השתלמויות מיוחדות ומי עיון למשגיחים במפעלי המזון, כמו כן הרבנים החשובים שמסיירים בערי הארץ בערבי הסברה, ומטרתם אחת היא: להגביר את המודעות בקרב הציבור הרחב להתנזר מאכילת שקצים ורמשים, ובד בבד להכשירו כיצד להינצל מחרקי המזון על כל מרכיביו.

ראשית, ראוי לצטט את דברי הרב "פרי חדש" בהלכות תולעים (יו"ד פד): "לא אוכל להתאפק מלהזכיר ולהודיע לעם ה' חומר איסור התולעים, לפי שנעשה קל בעיני הבריות, וכיון שעבר אדם עבירה ושנה בה נעשית לו כהיתר, ואפילו החכמים והיחידים אינם נוהרים כראוי. והרי מי שאוכל תולעת או נמלה עובר על כל פרט ופרט חמשה מלקיות, ואם היו זבובים או יתושים, חייב ששה מלקיות. ואיסור זה מצוי מאוד בפירות וירקות וקטניות וברוב מיני המאכל ואי אפשר להיזהר מלהיכשל בהם אם לא בזהירות ובוזריות גדולה, ולפיכך הרבה בה הכתוב בלאוין כדי לזרז את האדם שלא יכשל באיסור זה".

וכך נאמר ב"תנא דבי רבי ישמעאל":

"אמר הקב"ה; אלמלא העלתי את ישראל ממצרים אלא בשביל זה שאין מטמאים בשרצים דיי". ורבינו חיים בן עטר זיע"א בספרו "אור החיים" הקדוש, כותב כי "האוכל מהשרצים - נעשה נפשו עצמו שרץ"...

לא ניתן לזהות אותם

הממצאים החמורים אותם מפרסמים כלי התקשורת בתקופה זו, אודות האחוז הגבוה של החרקים המצויים בפירות היבשים - ומי אינו צורך במקומותינו בתקופה זו פירות יבשים? - נופלים לעיתים על אזנים ערלות,

לך ותוכיח למי שאינו "רואה" בשתי עיניו, כי המשמש היבש או התאנה המיובשת נגועה בחרקים ובשאר מרעין בישין.

פירות יער שונים לצד פירות שדה, מהווים חממות גידול לזבובים וכנימות המוצאות בית חם ונעים לבנין ה"תא המשפחתי" שלהם. פרי הגויאבה, למשל, מטבעו הוא רגיש מאוד לזבוב הפירות, וכמעט שלא ניתן להבחין בהטלת ביצי הזבוב לתוך הפרי. וכך זה עובד: הזבוב נועץ את צינור ההטלה שלו לעומק של מילימטר אחד ואז הוא מטיל בתוך הפרי את ביציו, התולעים הבוקעים מן הביצים הם תולעים זעירים וקטנים מאוד וצבען דומה להפליא לצבע בשר פרי הגויאבה, וכמעט שלא ניתן לזהות אותם.

נציין כאן, בקצרה, את רשימת שמות הפירות והירקות שאינם צריכים בדיקה מתולעים (ע"פ החוברת "בדיקת מזון מתולעים" מאת הרב משה ויא שליט"א):

פירות: אבוקדו, אגסים, אגוזי פקאן, אבטיח, אננס, בננה, לדר (באריזה), מילון, מנגו, קוקוס, קיווי, רימון (מגידול מסחרי), שימורי אפרסק, שימורי משמש, תמרים לחים (קפואים), תפוחי עץ.

ירקות: בטטה, גזר, גרעיני דלעת, גרגירי תירס (שימורים וקפואים), סלרי שורש (הפקעת), עגבניות, פריכיות אורז, קולראבי, קוואקר (בקופסת פח), קינמון, קישואים, שימורי אפונה בצל יבש ותפוחי אדמה. כמדי שנה, מצויה לעיתים, נגיעות בפירות הדר (בעיקר קלמנטינות) על ידי תולעים לבנות (רימות זבוב הפירות). בעת הקילוף צריך לבדוק את הצד הפנימי (הלבן) של קליפת הפרי. אם מצוי כתם כהה בגוון חום, או אזור רך ממוסס - יש לבדוק היטב את פנים פלחי הפרי, אם מצויים תולעים לבנות באזור זה. בסחיטה - יש להתבונן אם צפות תולעים על פני המיץ. זהירות מיוחדת דרושה בפירות שגדלו בגינות פרטיות.

לא היינו שותין אותו הט"י

הרב עמרם אדריעי שליט"א בספרו הנפלא "הכשרות כהלכה" (ע' רכג.) מצטט את מכתבו של הג"ר יוסף משאש זצ"ל, שנשאל בקשר למה שנוהגים היהודים ממרוקו לשתות תה עם עלי נענה או עלי שיבה, ויש בהם חשש לתולעים, וכך הוא השיב:

"הדבר אצלנו היה כך שהנשים בודקות הנענע עלה עלה, ואחר כך שוטפים אותם במים ונותנים אותם עם הט"י, וכך היא ההלכה לבדוק ולאכול. ויש שקשה עליהם לבדוק, ונותנים את הנענע בכלי אחר שטיפה במים, ושופכין עליו רותחין ואחר רגעים אחדים שפולט טעמו וריחו במים, מסננין אותן המים בבגד עב. ונותנים מאותן המים בט"י. וגם בזה הולכים לפי ההלכה, שמשננין ושותין, ומי שלא היה בודק ולא מסנן לא היינו שותין אותו הט"י, והיינו מוכיחין אותו על פניו".

C'est avec une grande joie que nous vous annonçons la parution d'un nouveau joyau de Torah
Le Kéréme David sur les Pirké Avot

תולה ארץ על בלימה
נצור לשונך

דרך רמאות

אסור לספר רכילות 'דרך רמאות', כלומר, שהוא יודע שראובן גרם רעה או גנאי לשמעון, והיתה ביניהם מריבה כוחמת כן, והוא רוצה עתה לעורר את המחלוקת הישנה, אך אינו רוצה שיבחינו שזו כונתו, ולכן הוא מזכיר את אורנו ענין של רעה או גנאי בפני שמעון כמוסיח לפי תומו, וכאלו אינו יודע מי גרם לכך, ועל ידי זה מתעורר שמעון מעצמו ונזכר במה שעשה לו ראובן. ודבר זה וכיוצא בו הוא איסור גמור.

מאוצרו של מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מן האוצר

כיצד באו בנ"י לידי רפיון ידים מן התורה?!

כתוב בספרים הקדושים, שהאדם הוא בחינת 'הולך', ותמיד צריך לילך ממדרגה למדרגה, ואם אינו הולך למעלה - אז ח"ו הרי הוא יורד למטה, ואינו יכול לעמוד במקום אחד, ולכן אפילו כשעלה האדם למדרגה גבוהה צריך להתאמץ לעלות יותר, כדי שלא ירד למטה.

ויש לומר, שזהו מה שנעשה לבני ישראל אחר קריעת ים סוף, שכיון שעלו למדרגה גבוהה בנבואה, נתעצלו מלעלות יותר, לפי שהם חשבו שכבר הגיעו לתכליתם ואינם צריכים עוד לעלות, לכן ירדו למטה ובאו לידי רפיון ידים מן התורה. ובדרך זה יש לפרש מ"ש חז"ל כל הגדול מחבירו יצרו גדול ממנו. דהנה כאשר האדם עולה למדרגה,

יש לחשוש שיעמוד מלעבוד לעלות עוד יותר, ויסתפק מהמדרגה שהגיע אליו, ועל ידי כן ירד מטה מטה, לכן הקב"ה מגדל היצה"ר שלו שיהיה גדול ממנו, ויצטרך האדם להתאמץ עצמו עוד בעבודת ה', ועי"ז האדם לא ירד למטה רק יעלה מעלה מעלה.

"ויבא עמלק וילחם עם ישראל ברפידם".

(שמות יז. ח) הנה ידוע מה שדרשו חז"ל (סנהדרין קו. בכורות ה: ילק"ש אות רסג),

מאי לשון רפידיים וכו', ר' יהושע

אומר שריפו עצמן מדברי תורה. ונראה

לבאר היאך באו בני ישראל לרפות מדברי תורה, שידוע שכשעמדו בני ישראל אצל הים סוף זכו למדריגה גדולה בנבואה, כמ"ש רש"י על פסוק (שמות טז ב) זה אלי ואנוהו, בכבודו נגלה עליהם והיו מראין אותו באצבע, ראתה שפחה על הים מה שלא ראו נביאים. והנה טבע האדם הוא, שכאשר הוא מגיע למדרגה גדולה, אזי חושב בדעתו שכבר הגיע לתכליתו ואינו צריך עוד לעלות, ועומד מלעבוד עוד לעלות בעבודת ה'. אלא שכבר

מן המעיין

"הנני ממטיר לכם לחם"

(טז. ד) דיוק נפלא מובא בספר "מדרש אבכיר", והוא ש "לחם" זה רק "לחם" ניתן, ולא לכל אומה ולשון; שאם יתכנסו כל האומות להסתפק וליהנות מן המן אפילו משהו, אינם יכולין.

כיוצא בדבר נאמר אצל באר מרים שלא היו

יכולים להנות ממנה כלום. שנאמר: "באר חפרוה שרים", (משה

ואהרן עבור ישראל בלבד) מלמד שאם יתכנסו כל אומות העולם למלאות קיתון אחד מן הבאר, לא היו יכולין.

חיים בפרשה

"ויהי באשמורת הבוקר". (יד. כד)

צריך לדעת למה עשה ה' המושפט הגדול הזה בבוקר ולא בלילה שהוא זמן תגבורת הדינים, וראיתי שאמרו ז"ל (ילקו"ש רמז רלה) כי גבריאל טען טענה זו לפני ה' והשיבו אל עליון המתן עד אותה שעה שפעל אביהם עמי, שנאמר (בראשית כג) וישכם אברהם בבוקר ע"כ.

פירוש תשובת ה', כי הגם שאינו זמן הנקמה, אני מוהפך הסדר לבני אברהם, כשם שהפך אברהם טבעו הרחמן ומה גם על בנו יחידו, ואעשה כן גם אני שההפך הזמן לאשר אחפוך, ויש בזה הנאה לישראל שיעמוד זכות העת, גם יעשה ה' דבר הטוב בכבודו ובעצמו, כמו שעשה אברהם וחבש חמורו בעצמו, והוא אומרו וישקף ה'.

"ויקח משה את עצמות יוסף עמו", (יג. יט)

משה רבינו ע"ה, מדייק בעל "מגלה עמוקות", לקח עמו את עוצם ידו - את עצמיותו וכח גבורתו של יוסף הצדיק. וגבורתו של יוסף מה היתה? שלא נקם ונטר לאחיו, אף שמכרוהו לעבד, זן אותם וכלכל אותם מתוך שהוסיף לאהוב אותם.

כך גם משה לא שעה לתואנות בני ישראל שהמרו פיו והתלוננו עליו, אלא סבל באהבה את כל טרחם ומשאם, ורץ לפניהם כסוס במדבר כל הארבעים שנה.

"אשר ראיתם את מצרים היום לא תוסיפו לראותם עוד עד עולם". (יד. יג)

הבטחה היא שלא יוסיפו לראותם. והטעם לכך מובא בספר "נחלת דוד", כיון שעיקר יציאתם ממצרים היתה על ידי משה, וכל מעשה ופעולה שעשה משה סגולה מיוחדת היתה בה שנשתמרה ונתקיימה לעד. כמו התורה שניתנה על ידו וקיימת לעד, וכמו ארץ ישראל ובית המקדש, אשר נאמר שאילו היה משה מכניסם לארץ ובונה את בית המקדש, לא היו גולים מהארץ ובית המקדש לא היה חרב. לפיכך, כיון שמושה הוציאם, מובטח להם שלא יוסיפו לראות עוד את מצרים עד עולם.

"כי מרים הם על כן קרא שמה מרה" (טו. כג)

כלום לא היה נאה יותר לקרוא את שם המקום "מתוק", על שם הנס שנהפכו מים מרים למתוקים? אכן! כדי להנציח את עיקר גדולת הנס, הסביר רבי שלמה מטשורטקוב, "על כן קרא שמה מרה" - דהיינו שלא נתחלפו המים המרים במים אחרים מתוקים, אלא המרים עצמם הומתקו.

וכל זאת בכדי להודיע לדורות, לא להתייאש משום דבר, שהרי אפילו המר עצמו עלול ליהפך למתוק.

ארזי הלבנון

לדמותם של חכמי ישראל

הגאון רבי יעקב יהושע פאלק זצ"ל

שבת, והוא בן שבעים ושש שנים. אבל כבד ירד על בית ישראל. קברוהו בעיר פרנקפורט, שבה שמש ברבנות קודם לכן. אף כי בקש שלא יספידוהו, דבר עליו נרגשות ה"נודע ביהודה". והצדיק רבי יצחק אייזיק מקומרנה כתב עליו: "מיהושע (בן נון) עד יהושע לא קם כיהושע".

בזכות המשקפיים

מעשה באדם אחד שהתגורר בעיר לבוב. עיור היה האיש מבטן ומלידה, ובעל זכרון מופלא, הוא ידע תפילות בעל-פה וכן גם הלכות ודברי אגדה. אהבה מיוחדת היתה לו לספרים. בבית הכנסת היה יושב ליד ארון הספרים מחליק עליהם בידו ומיישר את הדפים.

יום אחד עבר עם הנער שליווה אותו ליד בית כנסת אחד ובקש ממנו: הכנס אותי לכאן. העמידו הנער ליד ארון הספרים. שלח העיור את ידו והוציא ספר אחד. הספר היה עבה וכרוך בכריכת עץ. כדרכו התחיל האיש למשש ולישר את הדפים ופתאום הרגיש בחלק בולט. התברר לו שזו חבילה עטופה בניר. הוא פתח את הניר ומישש בידיו את אשר בפנים. הוא גלה שם זוג משקפים!

לקח העיור את המשקפים והרכיבם על עיניו. ברגע זה הוא חש באור עצום, שלא ראה מעולם!

הוא נבהל ומיד הסיר את המשקפים והתפלל עם כל הקהל. לאחר מכן אמר לו הנער שהוליכו, כי הגיע הזמן ללכת לבית. הכניס האיש את המשקפים לכיסו והלך עם הנער. הוא היה נרגש מאד מענין המשקפים ולא יכול היה לאכול. כל הלילה לא נרדם ובבוקר קם, נטל דיור והרכיב את המשקפים. שוב - ראה עולם ומלואו! אין זה אלא חלום,

כך חשב הלה בליבו ולא ספר את הדבר לבני ביתו. אך, הם הבחינו, כי אביהם מסתדר היטב מבלי למשש סביבו, אט אט הם הבינו שהוא גם רואה ככל האדם. ויהי הדבר לפלא.

מאז החל אותו אדם ללמוד קריאה וכתביה, וברבות הימים הוא התקדם בלימודיו והיה לסוחר מצליח בעסקיו. מובן שהוא לא עזב את משקפי הפלא שלו.

באחד הימים הוא נשאל מאין השיג את המשקפים הללו? והוא סיפר שמצא אותם בבית כנסת אחד בלבוב. בני ביתו הלכו וחקרו את הענין, והתברר להם שבבית המדרש הזה היה מתפלל ה"פני יהושע". לאחר התפילה היה הרב יושב ולומד שם ומניח את משקפיו בתוך הספר עם כריכת העץ. מפני מחלוקת שנפלה בעיר, הוא מהר לעזוב את המקום, וכך נשארו משקפיו בתוך הספר. ובבוא היום הם פעלו ישועה לאותו יהודי שכה אהב את ספרי הקודש.

"אם יהיה אלקים עמדי והוציאני מהמקום הזה לשלום, ויבנה לי בית נאמן להרבות גבולי בתלמידים - לא אמנע עצמי מכתלי בית המדרש לשקוד על סוגיות ש"ס ופוסקים ואכתוב את חדושי בספר, להאיר עיני הלומדים ולהרבות תורה בישראל".

זוהי תמצית תפילתו-זעקתו של הגאון בעל ה"פני יהושע", ברגעים שהיה לכוד בין מפולת בנין בית הישיבה שבו למד לאחר שהבית עלה בלהבות אש וקרס תחתיו. ל"ו אנשים נהרגו בין חרבות הבנין, ביניהם אשתו של רבי יהושע ובתו היחידה.

טרם סים הרב את תפילתו והנה האירה מולו קרן אור. התבונן הרב והבחין כי בין שברי האבנים נבקע שביל, שאפשר להלך בו! צעד הרב בשביל ויצא לרחוב לשלום בלי פגע! הודה רבי יעקב יהושע לה' על החסד הגדול שעשה עמו. אז קים את נדרו אשר נדר,

בהיותו נתון בין ההרסות: הוא התאמץ בכל כוחותיו ללמוד וללמד, וכתב את חידושי ההלכה, בספר הנושא את שמו "פני יהושע". ספרו הרעיש את עולם הלמדנים כאשר הוא נתגלה כבעל בהירות מחשבתית למופת. מאז נדפס הספר פעמים רבות, ועד היום הזה מתענגים לומדי התורה על סברותיו ומערכותיו התלמודיות הנפלאות.

רבי יעקב יהושע פאלק נולד בכ"ח כסליו בקראקא שבפולין. נכד לר' יהושע חריף בעל מגיני שלמה על רש"י ושו"ת פני יהושע. לאחר חרבן ביתו יצא הרב את העיר והלך לעיר לבוב, שם נתקבל לרב. אחרי כן שימש ברבנות בערים טרלוב וליסקה. ושוב חזר ללבוב, שם התמנה לרב במקום ה"חכם צבי". תלמידים רבים נהרו לישיבתו, ששמה נודע למרחוק. עקב מחלוקת בענין השבתאות עזב רבי יהושע את לבוב והתמנה לרב בכמה מקומות, כמו ברלין, פרנקפורט. אחרי כן התישב בוורמס, שם התפרנס מהמסחר של אשתו השנייה החרוצה שהיתה גם למדנית והבינה בחדושי התורה של בעלה.

החיד"א, אשר התארח בביתו של ה"פני יהושע" כותב: "ואני הצעיר זכיתי לקבל פני שכינה איזה ימים ומראהו כמראה מלאך האלקים ונתן לי במתנה ספר "פני יהושע"... לבסוף עבר רבי יהושע לגור בעיר אופנבך ושם נפטר ביום י"ד

אנשי אמונה תולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

את הסיפור הבא סיפרה גברת אמויאל תחי', ממנו אנו לומדים עד כמה יש להיזהר בקדושתם של צדיקים:

בהיותה צעירה, הזדמן לה לעבור יחד עם חברותיה ליד הצדיק רבי חיים זיע"א. אחת מן החברות שלה שתמיד הצליחה בלימודים והיתה הראשונה בידיעות בכיתה, זלולה מעט בכח ברכתו של הצדיק.

שמע זאת כ"ק רבי חיים זיע"א ואמר: "דעי לך לפי שזלולת בברכה, לא תראי

את הסיפור הבא סיפרה גברת אמויאל תחי', ממנו אנו לומדים עד כמה יש להיזהר בקדושתם של צדיקים:

בהיותה צעירה, הזדמן לה לעבור יחד עם חברותיה ליד הצדיק רבי חיים זיע"א. אחת מן החברות שלה שתמיד הצליחה בלימודים והיתה הראשונה בידיעות בכיתה, זלולה מעט בכח ברכתו של הצדיק.

שמע זאת כ"ק רבי חיים זיע"א ואמר: "דעי לך לפי שזלולת בברכה, לא תראי